

[Mærk.]

mener, at de har en rimelig chance for at blive helbredt, og det er disse mennesker, som lovforslaget tilsigter at hjælpe. Jeg kan ikke se andet, end at det er i hel og fuld overensstemmelse med den betænkning om efterforsorg for tuberkulose, der blev afgivet i december 1948.

Der er et andet problem, som jeg gerne vil berøre ved denne lejlighed, selvom det ikke direkte har forbindelse med lovforslaget. Det er den mentalitet, der desværre endnu i store kredse af befolkningen gør sig gældende overfor de mennesker, som har haft tuberkulose, denne kedelige indstilling, der gør det diskvalificerende at være tuberkuløs. Det må være således, at om et menneske har haft tuberkulose, må være en sag, som ikke vedkommer andre, og det er glædeligt og betydningsfuldt, at domstolene nu har fastslået dette. Jeg tænker her på den dom, som Østre Landsret har afsagt fornylig om et ansættelsesforhold. Denne indstilling overfor tuberkuloseramte betyder ikke så meget på tidspunkter, hvor der er mangel på arbejdskraft, men nu, da der er arbejdskraft nok, kan man forudse, at arbejdsløsheden i hvert fald i nogle tilfælde først vil ramme de tuberkuløse. Jeg er klar over, at lovgivningsmagten vanskeligt kan gøre noget effektivt her. Der skal faktisk en mentalitetsændring til gennem oplysning om, at den tuberkuløse i kraft af den stadige kontrol, han er underkastet, ikke er nær så smittefarlig som den, der endnu ikke har ladet sig undersøge. Mon ikke de offentlige institutioner med hensyn til beskæftigelsen kan foregå andre med et godt eksempel ved at give de tuberkuløse adgang til lettere arbejde indenfor deres område?

Jeg har ønsket at sige dette, fordi jeg ved, at dette problem faktisk er et af de alvorligste, som tidligere tuberkuloseramte kæmper med, når de igen skal vende tilbage til arbejdsmarkedet. Udover den foreslåede forlængelse af maksimumsgrænsen kan der, da loven nu har været i kraft i omtrent 3 år, være anledning til at se på enkelte spørgsmål vedrørende dens administration udover de spørgsmål, som den højtærede arbejds- og socialminister rejste. Det kan bedst gøres i et udvalg, og jeg vil derfor senere under behandlingen foreslå, at lovforslaget henvises til en kort udvalgsbehandling.

Jeg vil allerede nu rejse et af de spørgsmål, som jeg ønsker drøftet i dette udvalg. Det er et spørgsmål, som jeg ved at landsforeningen „Boserups Minde“, der i parentes bemærket gør et særdeles stort og påskøn-

nelsesværdigt arbejde for de tuberkuloseramte, i sin tid har rejst. Det drejer sig om tuberkuloseramte, der f. eks. har fået hjælp efter § 263 i 2³/₄ år og derefter får raskmelding og arbejdstilladelse fra tuberkulosestationen. Efter f. eks. et halvt år bliver vedkommende syg igen, måske fordi arbejdet er for hårdt for ham. Spørgsmålet er så: Kan vedkommende da påny begynde en 3—4 års periode, såfremt tuberkulosestationen anbefaler dette? Personlig mener jeg, at loven bør fortolkes således, at han kan.

Jeg skal med disse bemærkninger anbefale lovforslaget til en velvillig behandling.

Holmberg: Tuberkulosen er et af de sygdomsområder, hvor den moderne lægevidenskab er nået meget langt. En udbredt opfattelse i mange kredse er, at tuberkulosen er ved at være udryddet, men det er jo desværre ikke rigtigt. De medborgere, der bliver ramt af denne sygdom, har berettiget krav på hjælp af os, der er raske, og det er vi sikkert også allesammen enige om og villige til.

Det forslag til lov om ændring i § 263, stk. 2, i lov om offentlig forsorg, som er fremsat af medlemmer indenfor socialdemokratiet, ser vi på forhånd på med velvilje, men der er nu kommet andre spørgsmål til debat, og jeg vil finde det rimeligt, som den ærede ordfører for forslagsstillerne foreslog, at vi ser nærmere på sagen i et udvalg.

Gottschalk-Hansen: Selvom jeg principielt må hævde, at der i al almindelighed må udvises en vis forsigtighed overfor lovforslag, der tilsigter at forøge statens udgifter, ikke mindst i tider som dem, vi nu oplever, hvor økonomien er hårdt anspændt, kan jeg dog uden at komme i større anfægtelser på mit partis vegne anbefale, at det foreliggende lovforslag gøres til genstand for en velvillig og forsåvidt også meget hurtig behandling for senere at blive ophøjet til lov.

Det er rigtigt, som den ærede ordfører for forslagsstillerne (Mærk) sagde i sin fremsættelsestale, at de ændringer i forsorgsloven, der blev vedtaget i 1949, har været til stor hjælp for de tuberkuloseramte og deres familier. Men det er også rigtigt, at vi i kampen mod tuberkulosen ikke bør standse på halvvejen. Vi har netop for kort tid siden vedtaget en ændring i loven om statsstøtte til behandling og pleje af tuberkuløse m. m., og vi står i den lykkelige situation, at vi med ret stor nøjagtighed ad statistisk vej kan påvise endog meget